

עומר וולף (ז"ל)

עומר וולף ז"ל

25.10.2000 - 7.10.2023

במרץ האחרון הוא היה אמור להשתחרר אחרי 4 שנים, אבל ביקשו ממנו להאריך קצת והצליחו לשכנע אותו לחצי שנה נוספת. בשבת האחרונה הוא נתקל בכוח עודף ונלחם ככל יכולתו עד הסוף המר.

תוספת מאוחרת מפי המ"פ:

מצאנו את עומר במרחק מהדויד (ג'יפ ממוגן) השרוף שלו. הוא סיים את כל התחמושת שהיתה ברשותו, פרט לכדורים ספורים במחסנית האחרונה. הוא הספיק לנהל קרב משמעותי שבלם המון מחבלים, שגופותיהם היו מוטלות סביב.

מרמוני שלי,

נדמה לי שבמציאות החיים במדינה שלנו אין הורה שלא עובר לו בראש תרחיש אימים שכזה. גם כשבבית נזרקו בדיחות והומור שחור שלך של אבא יובל ורז אני מיד השתקתי אתכם ולא הסכמתי לשמוע.

אחת מהן היתה לפני חודש בערך כשאבא אמר בוא נקבע סימן שאם מישהו מאיתנו הולך לעולמו הוא יתקשר איתנו ע"י הזזת הפעמון שתלוי אצלנו בסלון. עוד התלבטתם שאולי זה לא רעיון כל כך טוב כי הפעמון כבד מידי ויהיה קשה להזיז אותו.

מרגע ההודעה הארורה שנהרגת בקרב אני מגניבה מידי פעם מבט לפעמון לבדוק אולי אתה מנסה לשלוח אלינו מסר ולעמוד בהסכם שלכם.

מהרגע שנודע לנו שאתה נעדר לא הפסקתי להתפלל

25 באוקטובר שנת 2000 נולד לנו מלאך בן ראשון אחרי שתי בנות שלא ממש נתנו לנו מנוחה בשבע השנים עד אז. ישן בלילה לתדהמתנו. בוכה כשרעב. ילד כבקשתך. ואז הוא גדל. והגיע לבית ספר.

ואנחנו אחרי 7 שנים שקטות עם שתי בנות בבית ספר יובלים, פתאום התחלנו לבקר שם בשעות לא שגרתיות, בשביל לדון איך עוזרים לו. הוא לא רצה עזרה. הוא לא הכין שיעורים, הוא רב עם ילדים.

ואז הוא גדל.

במעין שחר הוא גם לא ממש אהב ללמוד, אבל כולם אהבו אותו ואנחנו לא דאגנו. בסוף הוא סיים בגרות, עבד תקופה במרכזנים והתגייס לגולני.

מילדות היה ברור לו וגם לנו, רצונו האדיר לתרום למדינה. היה ברור שהוא יעשה את השירות הצבאי המשמעותי ביותר שיוכל, למרות שאסנת רצתה אותו מקסימום בשקם.

אחרי שהצטיין בגיבוש, הוא היה בטוח שיתקבל לסיירת, או לאגוז והתאכזב קשות כששובץ לצורך השבחת גדודים בגדוד 51. אבל לאט ובהדרגה הוא השתלב בגדוד וכמו בכל מקום, התאהבו בו גם שם והוא בהם ואכזבתו נעלמה כלא היתה.

ככל שהתקדם בצבא, כך אהבו אותו יותר.

לאלוהים שאתה פצוע ואולי אפילו שתלקח בשבי, הכל רק שתישאר בחיים. ביקשתי מאבא שיתפלל יחד איתי וישלח ליקום אנרגיות חיוביות ושאסור לנו לחדול לרגע מהאמונה שאתה בחיים.

אבא אמר לי שעל אף הכאב העצום הוא לא יכול להצטרף לתפילה שלי כי אם הבחירה היא בין שתיפול בשבי לבין חיך, הוא בוחר באובדן החיים שלך כי אז הוא יודע שאתה שם למעלה במקום טוב רגוע ושלי ומעדיף שהגהינם יהיה שלנו ולא שלך. אז ממוש שלי נכנסו לשערי הגהינם בתרחיש האימים הכי גדול שיש להורה, שילדו ימות לפניו.

מיום הלחימה הראשון כשהבנו שאתה נעדר, טרם קבלת ההודעה הרשמית, הבית הוצף בחברים קרובים ואהובים שלך שלא הסכימו להשלים עם ההודעה והפכו כל אבן כדי להשיג עוד פיסת מידע על מה שקורה איתך. המידע זלג בכל הערוצים וטלטל אותנו כל פעם מחדש בין תקווה לייאוש הנה הגיעה הודעה שעומר נשמע בקשר בשעה 20:00 בערב. ואז מייד אני משחררת אנחת רווחה שהנה אתה איתנו ותיכף יגיע ממך טלפון בקולך שאומר: "אמא אני כאן הכל בסדר".

השעות נוקפות ועוד אינפורמציה זורמת ולאט אני מבינה שאין הרבה תקווה ומחכה לשמוע הודעה רשמית מגורם צבאי מוסמך שתעצור את הסירה המטלטלת הזאת ותביא אותה לאדמה יציבה גם שאני יודעת שהאדמה צרובה ומפוחמת.

ולאחר שלושה ימים מורטי עצבים הגיעה הבשורה המרה, הבן שלכם נהרג בקרב! ולא משנה עד כמה הנתונים עוד קודם כיוונו למקום הזה, אני לא מוכנה להאמין שעכשיו זה סופי וסגור ואין לנו מועד ב.

ההבנה חותכת כמו סכין חד בלב שאין לנו אותך.

ממוש שלי כולם בבית ידעו שיש לי רגישות מיוחדת אליך, אתה הילד הקטן שלנו.

יובל ורז האחיות המהממות שלך תמיד הלינו על כך שכל מה שלא הסכמנו להן בילדותן, אפשרנו לך, לגביר הכללים היו שונים.

היה בינינו קשר עמוק ומיוחד, לא היית דברן גדול בלשתף ברגשותיך, אבל עם הזמן מצאת ערוץ תקשורת איתי ולרוב אלה היו שיחות ארוכות בטלפון שבהם התייעצת ושיתפת אותי במה שעובר עליך.

אהבת מאוד את החיילים שלך והיית קצין מוערך ביותר. במבחן הסוציומטרי האחרון שעשו עליך כל המפקדים בגדוד, אמר לך המ"פ שהוא לא ראה תוצאות כאלה, כל כך הרבה מאיות המעידות על אישיות יוצאת דופן. אתה בצניעותך אפילו לא סיפרת ביוזמתך, כשסידרתי את התיק ראיתי את התוצאות מקופלות ואני בהתלהבות שלי אומרת לך כמה אני גאה בך וברור לי שככה כל הסובבים אותך מהפקודים ועד למפקדים מעריכים ואוהבים אותך ואתה בחיך הכובש שלך אמרת לי: אמא, האמת, הופתעתי גם אני מהציון.

כזה היית, צנוע, עניו, מי שלא הכיר אותך מספיק היה יכול לקבל את הרושם שאתה ביישן אבל לא. היה בך שילוב נדיר של כריזמה, שקט פנימי, צניעות וגם מעט ביישנות. כל השילוב הזה יצר אישיות מדהימה - גבר מושלם, נעים הליכות, אוהב אדם, חכם, נדיב, חבר טוב, בעל הומור משובח, המלווה לעיתים גם בציניות.

אהבת את השירות הצבאי. את התפקיד האחרון כסמ"פ פחות, כי באופיך היית איש של אנשים ופחות בלוגיסטיקה. מכל עבר זורמת אלינו האהבה שהקיפה אותך וכל כך ממלאת את ליבנו ומנפחת לנו את החזה בגאווה גדולה של איזה ילד מושלם היית.

היית מאוד תחרותי ומשימתי ולא עשית לעצמך הנחות. היית יוצא לעשות כושרך עשרות ק"מ. גם כשהגעת הביתה לסופ"ש לאחר שבועיים מתישים, הייתה בך התמדה ונחישות שעוררה בי התרגשות כל פעם מחדש. ילד שלי, אהבה שלי, אני יודעת שאתה כאן עכשיו איתנו, מקשיב לכל מה שאומרים עליך. אם היית יכול, היית עוצר את כל זה ומשחרר את כולם הביתה ואומר די הגזמתם. אז זהו שלא הגזמנו בכלל. בדיוק להיפך, לא כתבנו מחצית, קצה קצהו של מי אתה לנו ולסובבים אותך.

אז איך ממשיכים לחיות מכאן? איך לומדים ללכת מחדש כשאתה מלווה אותנו מלמעלה?

אני יודעת שהיית רוצה שנמשיך בחיינו ונהיה שמחים ומאושרים שנמשיך להיות משפחה מלוכדת ואוהבת על אף הבור הענק שנפער בלכתך.

בן אהוב שלי, נוח על משכבך בשלום. אוהבת אותך עד אין קץ.

אמא

לעומר מאבא ארנון

הייתי יכול להתיישר עכשיו על זה שהשתכנעת לחתום עוד חצי שנה מיותרת, שכבר היית יכול להיות עכשיו בטיול הגדול. אבל אין טעם במה היה קורה אילו. אני גם מאמין שמה שצריך לקרות קורה. אם לא ככה אז אחרת. תודה לך מרמרון, שהיית איתנו 23 שנים כמעט. תנוח נשמתך. תודה לך סתיו, שליווית אותנו בחודשים האחרונים והוספת אהבה לחייו.

אסנתי, יובי, רזול ואופק, עומר במקום טוב. אנחנו נהיה חזקים ביחד.

אלוהים כמה שזה כואב. מרמרון. שלום בן אהוב שלי. אני יודע שאיפשהו אתה חי שם מחדש. אנחנו גם נלמד לחיות פה מחדש.

ובתור התחלה לחיים החדשים שלנו, אני רוצה לנצל את ההזדמנות הזאת שכולכם פה. בבקשה תרגישו בנוח. איתנו. כל הדרכים נכונות. מותר לבכות, מותר לצחוק, מותר להיות עצובים, מותר לשמוח.

תודה שבאתם.

עוד אני רוצה לחזק מפה את החברים הנותרים מהגדוד של עומר, שרצו מאוד להגיע היום, אבל עדיין נמצאים בלחימה.

אבא

יום שבת בבוקר, ארבע שעות עברו מאז שמענו על המתקפה. אין לנו מושג מה עם עומה. חמש שעות, באסה. שש שעות. זה לא נתפס. המחבלים השתלטו על קיבוצים, על מעברי הגבול. הם מעבירים שבויים לתוך עזה. אלוהים ישמור. קשה מנשוא לא לדעת, ואולי זה עדיף. אופ, האקסטרים הזה לא בשבילי. אולי אוכל לשאת את הכאב שלי. אבל איך אוכל לשאת את הכאב שלכן, יובי, רזול. את כאבך אסנתי.

מתפלל.

מוצאי שבת. 11 בלילה. התרחיש האופטימי מבחינתי, עומר, שאתה כבר בעולמך – לא כואב עוד. אני לא אומר לכן. אתן הרבה יותר אופטימיות, אתן עוד מקוות לטוב. הלואי ונשמתך כבר נחה. לא יודע איך אוכל להכיל את הידיעה שאתה שבוי בידי האנשים האלה. אני לא אעמוד בזה.

ילד גיבור שלי, אתה תילחם עד מוות, אני בטוח.

יום שני אחרי חצות. שלישי לפנות בוקר.

קצין וקצינה גם הם גיבורים. אני לא הייתי יכול מביאים בשורת איוב שיש בה נחמה: אתה לא סובל.

אני עדיין לא מוכנה לקבל את זה שמדברים עליך בלשון עבר כי אתה עדיין כאן.

גם אם לא פיזית, החותם שהשארתי בי ובכולם הוא כל כך גדול. אין אחד שלא אומר כמה בנאדם אהוב אתה, כמה אתה עוזה, מתחשב, אכפתי, מנהיג מלידה, חבר מדהים שרואה קודם את האחר ורק אחר כך את עצמו, הילד הכי מושלם ויפה שיש מבפנים. ושלא נדבר בכלל על כמה יפה מבחוץ.

וכולם יודעים את כל זה. וזה לא בגלל שדאגת לבוא ולספר על כל ההישגים שלך. אחד הדברים שיותר מאפיינים אותך היא הצניעות הבלתי נגמרת שלך וזה מה שהופך אותך לילד קסום ומיוחד.

עומר, אני לא מאמינה שאנחנו נמצאים בסיטואציה הזאת. זה לא נתפס לי. אני עדיין מחכה שיעירו אותי מהסיוט הגיהנום הזה.

אני יודעת שאתה נמצא במקום טוב ושקט ושיש לך נחת. אבל לי כואב וקשה מהמקום הכי אגואיסטי שיש... לא פייר שאני כבר לא אוכל לחוות אותך ולהנות מהצחוקים איתך, החיוך הממכר שלך, הנוכחות שלך שמצד אחד היא שקטה ומצד שני אי אפשר שלא לשים לב לאור שאתה מכניס לכל חדר שאתה נכנס אליו, אתה ממגנט אנשים אליך ומנהיג באופן טבעי. וכמובן שהכל נעשה בצניעות, בשקט ובטוב לב האופיינית בדיוק לך.

כרגע הכל שחור. וכרגע אני לא רואה איך אפשר להמשיך בחיים האלה בלעדיך. אבל אני יודעת שאנחנו נמצא את הדרך ונמשיך בחיינו כפי שהיית רוצה בשבילנו... זה אף פעם לא יהיה כמו שהיה ותמיד תהיה לנו חתיכה ענקית חסרה מהלב. אבל אנחנו נמצא את הכוחות להמשיך, אנחנו שומרים אחד על השני ומוקפים בסביבה הכי מחבקת שיש. ונעזור אחד לשני להמשיך בחיינו.

אתה אל תדאג לנו, אנחנו חזקים.

לא ידעתי שקיים כאב כזה.. כאב כל כך שורט ועמוק ברמות שקשה לתאר ואני לאט לאט מבינה שנאלץ לחיות עם הכאב הזה לתמיד. אבל מאמינה שעם הזמן נדע לנתב אותו גם לדברים שיעשו לנו קצת טוב.

יאללה חפרתי לך מספיק, תודה על 23 שנים שבהן נהייתי מכל רגע ממך. אל תשכח לבוא לבקר מדי פעם... כי הגעגוע הוא כבר בלתי נסבל. אוהבת אותך הכי שיש בעולם.

אחותך יובל

ילד קסם, בן הזקונים, הנסיך של אמא, הפרטנר של אבא, אחינו הקטן.

יפה תואר מבפנים ומבחוץ. ילד מוצלח, שאפילו לא היה מודע לכמה שהוא מוצלח. ילד מרשים, צנוע, חייכן, רגיש, משימתי, לא מפחד מקושי ובטוח בעצמו. ילד מעורר השראה, בעל נוכחות ושקט.

אני עוד לא מתחילה בכלל לעכל את האסון שפקד אותנו. כמה חיכית להשתחרר בעוד חודש, לטוס לדרום אמריקה ולחגוג את השחרור שלך. כרטיס הטיסה חיכה לך והיווה לך אור בקצה המנהרה. השחרור שלך הגיע מוקדם מהצפוי ובתצורה שונה בתכלית. אל האור כבר הגעת.

תאמין או לא עומר, אבל אני מאמינה שמה שצריך לקרות קורה. אני סומכת עליך ויודעת שעשית הכל בשביל להגן על החיילים שלך ועל המדינה.

אני מתנחמת בזה שאתה לא סובל יותר, ולא חי כרגע במציאות בלתי נתפסת שעלולה היתה לצלק אותך ולא ללך אותך לחיות חיים שאינם חיים.

בימים האחרונים אני מגלה ולומדת אותך מחדש. לכתך הציפה רבדים נוספים על האדם שהיית.

סתיו, חברים שלך וחייילים שלך מספרים ומדברים עליך עם ניצוץ בעיניים ועם חיוך עצוב על האובדן, אך גם מאושר על שהיית חלק מחייהם.

אני אסירת תודה על מי שהיית ועורך עבורנו. אתה סמל של עוצמה שקטה. אתה גיבור של ממש עבורי. אני מצפה ומחכה עוד ללמוד הרבה על עצמי ועל החיים דרכך.

אני יודעת שתלווה אותי, שתלווה אותנו, שתראה לי את הדרך הנכונה ושתהיה ליצידי בכל צומת שבה אתקל. אני מרגישה אותך ורוצה שתשאר קרוב.

אני אוהבת אותך עומר.

אני אוהבת אתכם משפחה שלי, אנחנו חזקים, מאוחדים ותמיד כאן אחד בשביל השני.

אחותך רז

עומר רציתי אותך לכל החיים, כבר אמרתי לך איך להציע לי נישואין (ולמרות שביקשתי שלא תגלה לי אם אתה בוחר בחוץ הים או בחו"ל. כמוכן שישר אמרת חו"ל חופשה רומנטית והרסת את אפקט ההפתעה), חלמנו על בית בין עין החורש לגבעת חיים, מקום טוב באמצע.

עומר שלי, צברנו המון חוויות בחודשים האחרונים, והם ישארו רק שלנו לתמיד.

גבר מדהים שלי היו לנו חודשים מדהימים ביחד, הצלחתי להיפתח אליך כמו שלא הצלחתי לאף גבר בחיי, איש הסוד שלי, בנינו את האמון הכל כך חשוב הזה ביחד. אמרתי לך כל הזמן שאני בתהליך, ושאתה החלק הכי חשוב בו, וכל כך תמכת בי, ועזרת לי להיפתח ולדבר, לשתף ולפתור כל סיטואציה שהייתה לי.

למדתי ממך כל כך הרבה על עצמי. היית מושלם בשבילי, וכל מי שידע עלינו גם ידע את זה.

החזרת אותי לקרקע כשהייתי צריכה והרמת אותי הכי גבוה כשהייתי במקום נמוך.

בתקופה הקצרה שלנו למדנו ביחד איך להיות זוג חזק, לא נתת לי אך פעם באמת לריב איתך, לא פעם יצא לי לדמיין אותך בתור האבא של הילדים שלי. סליחה שלא אמרתי לך על המחשבות האלו.

עומר שלי תודה על חודשים מדהימים ביחד. זכיתי להיות הבן אדם הכי קרוב אליך בחודשים האחרונים בחייך. אני לא יודעת למי אפנה עכשיו ואתייעץ על כל שטות. אף חיבוק לא יהיה החיבוק שאני באמת צריכה. הלב שלי ממש לא שבור, הוא הכי שלם שיכול להיות. אני כרגע מרוסקת ויקח לי זמן לחזור לעצמי, מקווה שתהיה בסדר עם זה שזה יקח לי זמן, אני יודעת שאתה לא אוהב לראות אותי בוכה במיטה. אתה בלב שלי לתמיד. אני אוהבת אותך, שמור עליי מלמעלה גבר חתיך שלי

סתי

(חברה של עומר)

הגבר החתיך שלי, זה שתמיד מנצח אותי בכל דבר חוץ משש בש.

ביקשתי תמיד שתשמור עליך, כל פעם שהוקפצת. לאיו"ש, להפרות סדר בגדר ובתרגילים.

ידענו שזה מהדייט הראשון, ישבנו כמה שעות בלילה בים, אני אתה, מוזיקה יין שוקולד. לא צריך יותר מזה כלום.

יום אחרי כבר באת אליי לדירה לראות את האירוויזיון והסכמת לוותר על משחק של ריאל בשבילי. אבל מהר מאוד התקפלתי והעברתי למשחק.

אחרי חודש וקצת ביחד באת ביציאה "בואי נלך לסופרלנד". ואנחנו כמו שני ילדים קטנים מסתובבים, עולים על הכל. אמצע הקיץ, מזיעים ביחד על כל מתקן, אחד על השני, ואני נשבעת לכם שהוא פחד יותר ממני לעלות על המתקנים. ולרגע הרגשתי גיבורה על הלוחם. עומר שלי אני לא מצליחה לעכל שאני עומדת פה, אנחנו צריכים להיות היום באילת, בחופש שכל כך חיכינו לו, כבר בנית לו"ז לכל יום כי אתה כזה קצין, ומסודה. רצינו לצלול ביחד בפעם הראשונה של שנינו, רצית לקרוע את העיר ולקנות את כל הציוד לטיול הגדול.

מזכירה לך שיש לך כרטיס טיסה ב1/1 לארגנטינה, ושהבטחת שתיתן לי נשיקה בחצות לפני שתצא לשדה תעופה. כל כך חיכית להשתחרר ולצאת לטיול הגדול, ואני כל הזמן אמרתי שאני לא רוצה שתטוס לכל כך הרבה זמן ושתהייה רחוק ממני, אבל גם אמרתי לך שאין בן אדם בעולם הזה שמגיע לו חופש יותר ממך.

אבל אל תדאג אנחנו נעשה את הטיול בדרום אמריקה, אולי לא בדיוק איך שתכננת אבל אתה תהיה איתי בכל צעד שם.

אנחנו גם נלך להופעה של אושר כהן, נטוס לחודש במזרח ואני אגשים לך את כל החלומות שלנו שלא הספקנו להגשים.

ההגדרה המדוייקת לאדם שאתה היא "חבר טוב". אם תשאלו אותנו מה זה חבר טוב ואמיתי, כזה שיהיה בשבילכם לא משנה מה, כולנו בלב שלם נגיד עומר.

הדבר שהיה לך הכי חשוב הוא שנשמור על הביחד, כולנו בקיבוץ. תמיד חזרת ואמרת "אתם המשפחה שלי" אף פעם לא וויתרת. גם כשנתקו קצת קשרים, לא הפסקת לנסות ולהחזיר את הביחד. תוך כדי שירות צבאי לא פשוט בכלל כשהיית מגיע הביתה פעם בחודש לפעמים, בראש ובראשונה זה לשבת כולנו בשישי בערב. כי משפחה לא בוחרים ועל משפחה לא מוותרים. תודה לך עומר, שלימדת אותנו כל כך הרבה, על חברות, על צניעות, אחווה ואחדות. כשדיברנו על עזה והגבול תמיד אמרת "אסור לזלזל ביריב, גם ריאל מדריד מפסידה לקבוצות קטנות לפעמים".

תודה שלא וויתרת אף פעם, לא עלינו, לא על החיילים שלך ובטח לא לעצמך. ועכשיו אנחנו כאן, עומדים ומנסים לעכל את הסיטואציה ולדבר עלייך בלשון עבה מבטיחים לך שאת הצוואה שלך אנחנו מגשימים. אנחנו פה להמשיך את הביחד הזה שהיה לך כל כך חשוב, להקים משפחה וילדים ולגדל אותם ביחד, שיהיו חבורה של מופרעים כמונו. ואנחנו מבטיחים לך שכשאתה איתנו שם למעלה, שומר עלינו תמיד, שום דבר לא יפריד בינינו. אוהבים ולנצח מתגעגעים.

החברה הטוב(ע)ים.

כמה שאתה יפה מבחוץ ככה עוד יותר מבפנים. עם החיוך הטהור עוד מהגן, תמיד היית הכי צנוע מכולם. גדלנו כולנו ביחד. בגן, במרכזון, בנעורים, ובכל שלב כזה אתה לקחת חלק ונגעת בכל אחד ואחת מאיתנו בצורה שונה. לפרקים יותר ולפרקים פחות, אבל תמיד היית נוכח, תמיד היית הלב של החבורה שלנו.

למרות שאתה לא אוהב להיות במרכז הענייניים תסכים לנו לכמה דקות בודדות לספר עלייך ועל מה שהיית בשבילנו.

היית מנהיג, היתה לך נוכחות כל כך גדולה, והמילה שלך הלכה לפניך.

היית צנוע, לא ניסית להתבלט ולא ניסית לעשות רושם, אבל עשית.

היית אוהב, ראו בעיניים שלך והרגישו כמה שאהבת כל מי שהיה בחיים שלך.

היית רגיש, פתחנו בפניך הכל, וידעת להגיד פניני חוכמה תמיד.

היית תחרותי, בחיים לא ראינו דבר כזה.

אהבת לצחוק, רק חיכית שנלך לסטנדאפים ביחד, אפילו לגרועים ביותר.

היית נעול, בין אם זה להצליח לעשות עליות מתח, ללאמן את המחלקה שלך לרוץ 10 ק"מ ולגרום לכולם להפסיק לעשן.

למעלה מימין: רועי גלובקה, דניאל דקר, עומר וולף (ז"ל), עמרי אביטל, ירדן וולף, שני עזריה. למטה מימין: יובל גור, נטע אליהו וליהי דהן.

אותך אבל אני בטוח שזה מה שהיית רוצה שנעשה נתייצב למילואים. וולף(ככה קראנו לך) קשה לכתוב בלשון עבר היית מ"מ, חבר, אח, והכי חשוב היית לוחם גולנצ'יק. כמה שעות לפני זה עוד דיברת עם כולנו בשיחת וואצאפ שלחת תמונה מוכן עם קסדה ואפוד ויצאת לסיור שממנו לא חזרת, מי ידע שב- 3 שעות יכול להתממש סרט האימה והגבורה הזה.

בשבילנו היית דמות להערצה. אתה חיברת בינינו כמו שאף אחד לא הצליח, בזכותך אנחנו היינו המחלקה הכי טובה בגדוד תמיד ידעו שעלינו אפשר לסמוך ויש לנו הכי הרבה ידע וניסיון, התגאית בנו בפני כולם כל פעם היית מגיע אלינו עם החיוך שלך אפילו שהיית עצבני היית מחייך אנחנו לא נשכח אותך לעולם. מחלקת חוד זה משפחה שאתה בנית, אנחנו הילדים שהספקת לגדל ולעצב, מבטיחים להמשיך להיות מאוחדים לנצח. שמור עלינו מלמעלה מחלקת חוד מצדיעה לך, יהיה זכרך ברוך גיבור! אתה הבן אדם הכי טוב שפגשתי.

וולף, אני כותב את זה ולא מאמין. אתה הבן אדם הכי טוב שפגשתי, תמיד עשית את הדבר הכי נכון שאפשר ובדרך הכי טובה שיש כי 99 אחוז לא הספיק לך בשום דבר. הגעת למחלקה במצב לא מדהים והפכת אותה למחלקה הכי טובה בגדוד הכל כך משוגע הזה, הפכת אותנו לחברים יותר טובים אחד של השני ללוחמים הרבה יותר טובים ולספורטאים הכי טובים שאנחנו יכולים להיות (מקום ראשון בר אור גדודי).

ממש היית חלק מאיתנו ומהבדיחות והסתלבט במחלקה ורק רצינו לגרום לך להיות גאה. הרגשנו שאנחנו סומכים עליך בכל מקום בכל מצב בעיניים עצומות. אתה תמיד גרמת לי להרגיש משמעותי וחזק ונתת לי אחריות בתוך המחלקה המטורפת הזאת ואני מעריך את זה הכי בעולם.

אני לא אשכח כמה היינו מתווכחים על אם הנמר הוא שלי או שלך (ברור שהיה שלי כן). כשנתת לי הצטיינות על קו עזה הרגשתי כל כך גאה בעצמי ובמיוחד שזה הגיע ממך.

תכננו שתשתחרר כבר ונקפוץ אליך לקיבוץ ונבין על מה אתה כך כך מתגאה ולמה ה"מאוחד" הוא יותר טוב מ"האיחוד". עוד נבוא אל תדאג. אוהב אותך מכל הלב מ"מ, אזכור אותך תמיד.

עומר וולף, הסמ"פ שלי, המפקד שלי, השותף שלי לעבודה, לנסיעות, לחפקים בשעות לא שעות. אני לא יודע מאיפה להתחיל. עומר אחי, אני לא מעכל את כל מה שקרה לנו, אני לא מעכל שאתה לא פה, שאני איכשהו פה חי. מספיד אותך.

הערת אותי בשבת, כמו כל יום לחפ"ק, בעטת אותי מהמיטה ואמרת לי להעיר את שלו, שמסיימים את הזמן גשר בוקר וחוזרים. הערתי את שלו הלכנו לרכב נסענו הכל כרגיל, אנחנו בגדר כרגיל בזמן גשר ואז התחילה התופת, דיווחים בקשה, לחץ, פיצוץ ענק על הגדר והכל מתחיל. נתקלנו בחוליית מחבלים הראשונה, ירינו מרחוק. הם התרחקו מהיישובים וקיבלנו דיווח בקשר על פצוע ומחבלים בבית הלבן, אני זוכר מה אמרת לי תוך כדי כל היריות והפיצוצים, מה עם הישובים, חייב להגן על כל הישובים, שאף אחד לא יכנס אליהם זה כל כך מאפיין אותך, תמיד היה אכפת לך, היית פשוט מקצוען אמיתי המשכנו בנסיעה ירו עלינו בבית הלבן, עשינו את העיקוף ראינו את המחבלים.

ואת המחבל שהוא שהטעין את ה-R.P.G.

צעקת לי: "יש לו R.P.G יש לו R.P.G סע סע!"

נסעתי הכי מהר שיש ואז זה פגע בנו אני זוכר שאני פשוט צרחתי. מרגיש שאני נשרף חושב שזהו זה נגמר. ישר פורק ומנסה לחתור למגע, לחסל אותם, שלא יכנסו לישובים.

עומר אחי, אני מצטער, אני מצטער שלא המשכתי בטעות ישר באותה פנייה, אני מצטער שלא לקחתי אולי את הרכב עוד יותר ימינה, שמאלה, משהו שהיה יכול להציל אותך ושאתה תהיה פה, אפילו במקומי.

אני אוהב אותך עומה.

אני אוהב אותך וולף.

גיבור ישראל.

איתי זרביב

מחלקת החוד שלך,

(המחלקה של עומר כמ"מ לפני שעבר להיות סמ"פ)

מילים אלו נשלחות אליך מסמ"ר ליאם ליאון פקוד שלך שנקרא לדגל בפעם הראשונה מהשחרור ובשם כל מחלקת חוד שלך!

אני כותב לך את זה ולא מאמין שאני לא נמצא ללוות

עומר אחי היקר,

קשה לתמצת גיבור כמוך לכמה שורות. קשה לתאר אותך בכמה מילים. כשאומרים שאלוהים לוקח את הטובים, מדברים בדיוק עליך. אבל אתה, אתה הכי טוב, הכי חזק, הכי גיבור, הכי מנהיג, הכי ערכי הכי הכל. הכרנו בגדוד, אני הגעתי להיות סמ"פ בפלוגה ואתה מ"מ, מהרגע הראשון הייתי בהלם, ראיתי אדם עם עוצמות כאלו גדולות וענווה כזו גדולה. פיקוד שקשה לפספס, החיילים הרימו אליך את העיניים במבט מלא הערצה, הפכת אותם להיות אריות ולכולם היה ברור, אלה האריות של וולף. לא היתה ולא תהיה מחלקה טובה כמו שלך בגדוד, תמיד היית ותהיה מספר 1.

עם הזמן הכרתי גם חבר מדהים, תמיד צחקנו שאתה הקיבוצניק ואני הדוס המתנחל ואיכשהו עם כל השוני מצליחים להיות חברים כל כך טובים, אבל ככה זה אצלך אתה לא מסתכל מי הבנאדם שמולך אלה מה הוא, מה הצרכים שלו ואיך אתה יכול להתחבר אליו, תמיד הסתכלתי במבט של קנאה ואמרתי איך יכול להיות שכולם אוהבים אותו, פשוט אין בו חסרון, כמה אהבה בנאדם יכול להפגין, כמה דאגה, כמה אכפתיות.

זוכר את ההתלבטות שלך אם להמשיך לתפקיד הסמ"פ או להשתחרר, סליחה עומר, השתמשתי בהמון תירוצים, אמרתי לך שזה יפתח אותך, שזה יעזור לך לממש את עצמך, שאתה תהנה ותרגיש סיפוק, את האמת לא אמרתי, האמת היא שאתה פשוט הכי טוב שיש, שקורצת מחומר מיוחד, מחומר נדיר שאין כמוהו ובגלל זה אתה צריך להמשיך.

אני לא אשכח את השיחה המצחיקה שהייתה לנו לפני האירוסין שלי, הזמנתי אותך את מוקע ואת ענר ניסיתי להסביר לך מה הקונספט של האירוע, ומשפט אחד חרוט לי בראש שאמרתי, זה אירוע מצומצם, אירוע של החברים הקרובים ביותר, כזה היית, שנה וחצי של היכרות אבל הפכת להיות אחד מהאנשים הקרובים ביותר.

בשבת בבוקר, בתחילת התופת לא הפסקתי לעלות מולך בקשה, "משנה ויקטוריה מאולר" ושוב ושוב ושוב, התפללתי לתשובה שכלל השעות עברו הדאגה גברה,

שומעים בקשר את ההתקפות אצלך בגזרה, שומע איך נלחמתם כמו אריות, נלחמת כמו אריה, עומר, הקרבת את נפשך למען רבים, למען המונים. לא נתפס שהלכת, לא נתפס שהצליחו לקחת את הטוב ביותר.

כן, לקחו לנו את הטוב ביותר אבל אנחנו לא נשברים, אנחנו נמצא את הכוחות ונמשיך הלאה, עברנו דברים רבים במשך הדורות, עם ישראל חזק, צהל חזק וגדוד 51 חזק, לא נישבר לעולם!
אנחנו נעשה הכל, הכל כדי להמשיך להגן. בדיוק כמו שאתה הגנת בגופך עומה.

משפחת וולף, אתם איתנו לתמיד, תודה על עומר, תודה על הטוב ביותר, אוהבים ומעריצים אתכם.
ולך עומר – מצדיע בפעם האחרונה.

תודה על החינוך והערכים

אוסנת היקרה.

קוראים לי יאיר יהוד, מ"פ לשעבר מגדוד 51. לצערי לא יכולתי להגיע לשבעה עקב המצב בו הגדוד היה מאז פרוץ המלחמה. אני רוצה בראש ובראשונה להשתתף בצערך ובצער המשפחה. ולומר גם תודה, תודה לך ולבעלך על החינוך המדהים אותו העברתם לעומר היקר, אותו הכרתי בבא"ח גולני כמ"מ צעיר שהלך והתפתח למ"מ מצטיין וסמ"פ מצטיין בגדוד.

האישיות של עומר הייתה יוצאת דופן, כמה צניעות כמה שלוה ושקט פנימי כל כך עוצמתי. פיקוד שונה בנוף של גולני, של גדוד 51.

אומרים שבגולני הפיקוד הוא בגובה העיניים אצל עומר זה היה יותר מזה, מדבר בגובה העיניים ומתייחס לחיילים בצורה כל כך אבהית לצד דרישה מקצועית גבוהה.
עומר הוא גיבור ישראל! ה' יקום דמו.
ולך ולמשפחה, כמ"פ לשעבר בגדוד, אני שוב אומר תודה על החינוך והערכים שלאורם עומר גדל וחונך, הוא השפיע על לוחמים רבים בגדוד.

בזמנים קשים אלה אני שולח חיבוק, ועומד תמיד לצדכם.

חוד הפלוגה, מחלקת חוד רובאית ב'

שאתה עדיין בצבא ואנחנו משוחררים, מי האמין שזו תהיה ההודעה האחרונה ממך.

היית עבורנו דמות להערצה ומודל ללוחם, בן אדם ומפקד. דאגת לכל חסרונו ותמיד שמת אותנו ראשונים. גם כשכבר היה קשה, עדיין היינו בשבילך בסדר העדיפות הראשון. היית לוחם מקצועי שהגן בגופו על חייליו, כל מה שאנחנו יודעים היום על לוחמה זה רק בזכותך.

תודה על מה שהיית עבורנו, לא רק מפקד, היית חבר לחיים, לעולם לא נשכח את כל מה שעשית עבורנו. בכל מקום אליו נלך ננציח אותך, נספר עליך, ונדאג שכולם ידעו מי היה עומר וולף. אל תדאג אח שלנו, אימרי ושאר המחלקה נוקמים את דמך, אנחנו מבטיחים שאנחנו נחזיר להם על מה שקרה לך. לנצח תהיה המפקד והחבר הכי טוב שיכולנו לבקש. בלבנו תחייה לעד.

חוד הפלוגה שלך, הסמוראי האחרון.

וולף, ישבנו וחשבנו איך אנחנו בכלל יכולים להתחיל להסביר מה אתה בשבילנו, מחלקת החוד שלך, או כמו שאתה היית קורא לנו חוד הפלוגה!

אתה זה הקצין הצעיר שהתקשרו אליו אמרו לו יש מחלקה של "לוחמים מפורקים" אתה צריך לעשות מהם מחלקה מטורפת ונענית לאתגר ישר. הגעת ואמרת לנו עוד 4 חודשיים אתם המחלקה המצטיינת בגדוד, צחקנו לא האמנו. הייתה לך אמונה ורצון רב ועשית את זה כמה חודשים אחרי זה בנחל עוז, כמה קילומטרים מהמקום בו נפלת. היינו מצטייני בר-אור, כל הגדוד הסתכל עלינו בהערצה ואנחנו? אנחנו רק הפנינו את השבחים אליך, כי הכבוד מגיע לך אל הקצין שלנו אל המפקד שלא מוותר שיעשה למענך הכל ותמיד ישיג את המטרה "שלו".

אי אפשר להסביר במילים את מה שאני מרגיש, וכך גם כל המחלקה שלי, שלא כולם יכלו להיות כאן היום בעקבות המילואים. רק ביום שישי בערב עוד צחקנו

למקרה שתחזור / אמיר גץ

אני רוצה לדעת
שהיית בטוח
שאהבתי אותך, יותר מכל דבר אחר
ונעצמו לי העיניים כשהלכת
אני רוצה לדעת
שלא היה לך קר שם
וצחקת משטויות, משטויות של חיילים
וחיכית לשבת, לחזור הביתה
אני רוצה שתדע
שתמיד תהיה גיבור של אמא
ולקחת את הלב שלי איתך לאיפה שתהייה
ושתדע, שסידרתי את החדר למקרה שתחזור
אני כאן אחכה
כי הכוכב שלי נפל ולא יחזור, אני יודעת
אבל עדיין מחכה לתת חיבוק ונשיקה של אמא, שכל
החיים שלה היו אתה
אני רוצה לדעת
שלא כאב לך יותר מידי
ושעצמת את העיניים
עם החיוך הזה שלך
כמו בתמונה על המקרה, באיזה טקס
אני רוצה שתדע
שתמיד תהיה גיבור של אמא
ולקחת את הלב שלי איתך לאיפה שתהייה
ושתדע, שסידרתי את החדר למקרה שתחזור
אני כאן אחכה
כי הכוכב שלי נפל ולא יחזור, אני יודעת
אבל עדיין מחכה לתת חיבוק ונשיקה של אמא, שכל
החיים שלה היו אתה
אני רוצה שידעו גם
שאהבת את הארץ
ונלחמת בשבילה, בלב שלם ובגבורה
נוח בשלום, גיבור של אמא

מילים אלו נשלחות אליך מסמ"ר ליאם ליאון. פקוד שלך,
שנקרא לדגל בפעם הראשונה מהשחרור ובשם כל
מחלקת החוד שלך!

אני כותב לך ולא מאמין שאני לא נמצא ללוות אותך,
אבל אני בטוח שזה מה שהיית רוצה שנעשה נתייצב
למילואים!

וולף, (ככה קראנו לך) קשה לכתוב בלשון עבר היית מ"מ,
חבר, אח, והכי חשוב היית לוחם גולנצ'יק.

כמה שעות לפני שהכל התחיל עוד דיברת עם כולנו
בשיחת וואטצאפ, שלחת תמונה שלך מוכן עם קסדה
ואפוד, ויצאת לסיור שממנו לא חזרת. מי ידע שב- 3
שעות יכול להתממש סרט האימה והגבורה הזה.

בשבילנו היית דמות להערצה. אתה חיברת בינינו כמו
שאף אחד לא הצליח, בזכותך אנחנו היינו המחלקה הכי
טובה בגדוד תמיד ידעו שעלינו אפשר לסמוך ויש לנו הכי
הרבה ידע וניסיון. התגאת בנו בפני כולם. כל פעם היית
מגיע אלינו עם החיוך שלך, אפילו כשהיית עצבני היית
מחייך, אנחנו לא נשכח אותך לעולם. מחלקת חוד זה
משפחה שאתה בנית, אנחנו הילדים שהספקת לגדל
ולעצב. מבטיחים ולהמשיך להיות מאוחדים לנצח. שמור
עלינו מלמעלה מחלקת חוד מצדיעה לך יהיה זיכרך
ברוך. גיבור!

ליאם ליאון